

4. ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΣΦΑΛΙΣΗ

Συντονιστής : Π. Πέτρουλας
Αναπληρωτής : Σ. Γιαννόπουλος
Μέλη : Γ. Κουτρομάνης
 Μ. Λαποκωνσταντάκης
 Μ. Μπετενιώτης
 Γ. Σκουτέλης
 Χ. Συκάκης
 Κ. Χριστόπουλος

Η κοινωνική ασφάλιση αποτελεί μία από τις σημαντικότερες λειτουργίες στις σημερινές κοινωνίες. Και αυτό για δύο λόγους. Πρώτον για τα μεγάλα ποσά που διαχειρίζεται, ο κοινωνικός προϋπολογισμός του 1992 θα ξεπεράσει το 1 τρις, και δεύτερον για την τεράστια κοινωνική σημασία που έχει ο θεσμός. Η κοινωνική ασφάλιση καλύπτει το σύνολο σχεδόν του πληθυσμού και οι παροχές σύνταξης είναι ο μοναδικός πόρος διαβίωσης για την συντριπτική πλειοψηφία των συνταξιούχων.

Εκτιμώντας την σοβαρότητα των λειτουργιών αυτών της κοινωνικής ασφάλισης, θεωρούμε ότι οι όποιες βιαστικές, βίαιες και χωρίς ουσιαστική και υπεύθυνη μελέτη, παρεμβάσεις στο χώρο αυτό, αντί να οδηγήσουν σε εξυγίανση, αναδιάρθρωση και αντιμετώπιση των προβλημάτων, οδηγούν σε επιδείνωση των προβλημάτων και αποδιοργάνωση του θεσμού.

Τα οικονομικά προβλήματα της κοινωνικής ασφάλισης δεν είναι φαινόμενο που αντιμετωπίζει μόνο το ασφαλιστικό σύστημα της χώρας μας. Η συντριπτική πλειοψηφία, όχι μόνο των χωρών της Ε.Ο.Κ., αλλά της Ευρώπης αντιμετωπίζουν οικονομικά προβλήματα στα κοινωνικοασφαλιστικά τους συστήματα. Η ύπαρξη αυτή των προβλημάτων στο σύνολο σχεδόν των Ευρωπαϊκών χωρών οδηγεί στη διαπίστωση ότι υπάρχουν, πέραν από τις ενδογενείς αιτίες του κάθε συστήματος, και εξωγενείς αιτίες κοινές για όλες τις χώρες. Ως τέτοιες θα μπορούσαμε να αναφέρουμε την παρατεταμένη οικονομική κρίση, την μόνιμη σε υψηλά ποσοστά ανεργία, την ωρίμανση των κοινωνικο-ασφαλιστικών συστημάτων και τέλος τη δημογραφική γήρανση των πληθυσμών. Δηλαδή αιτίες με διπλή επίδραση, από την μια μεριά εξασθένηση των πηγών χρηματοδότησης και από την άλλη αύξηση των υποσχεώσεων για παροχές και προστασία.

Χωρίς να υποβαθμίζουμε τη σοβαρότητα των ταμειακών προβλημάτων που πρέπει ν'αντιμετωπίσει το κοινωνικο-ασφαλιστικό σύστημα, αντίθετα

πειδή έχουμε βαθειά συνείδηση τόσο της σοβαρότητας τους, όσο και ότι η κοινωνική συνοχή εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό από την λειτουργία του συστήματος, παρουσιάζουμε στους κοινωνικούς φορείς και στην ελληνική κοινωνία, την πρότασή μας για την έξοδο από την κρίση και αναδιάρθρωση του συστήματος.

Απαραίτητη προϋπόθεση για την επιτυχία μιας πολιτικής εξυγίανσης, είναι ο ανοιχτός και ειλικρινής διάλογος με την κοινωνία και η συναίνεση της.

Όμως είναι απαραίτητο ο προβληματισμός για ένα ξεπέρασμα της κρίσης να λαμβάνει σοβαρά υπ' όψη του το αντικειμενικό οικονομικό και κοινωνικό περιβάλλον μέσα στο οποίο είμαστε υποχρεωμένοι να κινηθούμε. Και πρέπει να ληφθεί υπ' όψη τόσο το εσωτερικό (εθνικό) περιβάλλον όσο και το διεθνές, έχοντας συνεχώς υπ' όψη μας τις επιδράσεις που θα έχουν όποιες λύσεις σε μια αναπτυξιακή πορεία της οικονομιάς μας, απαντώντας ταυτόχρονα και στις κοινωνικές ανάγκες που πρέπει ν' ανταποκριθούμε, σύμφωνα με την κοινωνία που θέλουμε να οικοδομήσουμε.

Η όποια πρόταση εξυγίανσης και αναμόρφωσης του συστήματος δεν μπορεί παρά να έχει αφετηρία την περιγραφή του προβλήματος τόσο στην ποσοτική διάσταση όσο και στη διαρθρωτική, τον προσδιορισμό των αιτιών που τα δημιούργησαν και την πολιτική που θα αναιρέσει αυτές τις αιτίες και θα οδηγεί στην αναδιάρθρωση του συστήματος.

Α. ΤΑΜΕΙΑΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Το ταμειακό πρόβλημα ή έλλειμα ασφαλιστικών ταμείων δεν είναι πρόβλημα της τελευταίας 10ετίας, αλλά πρόβλημα που άρχισε να γίνεται κρίσιμο από τη δεκαετία του '70 και μετά, γιατί εκείνη τη χρονική στιγμή είχαν εξαντληθεί τα αποθεματικά και είχε μειωθεί δραματικά ο

ρυθμός αποθεματοποίησης. Η μη τριμερής χρηματοδότηση, η αφαίμαξη των αποθεματικών, η ωρίμανση του ασφαλιστικού μας συστήματος, η μη αναλογιστική προσέγγιση εισφορών παροχών (εσόδων - εξόδων) και οι παρεμβάσεις από την πλευρά της πολιτείας που προκάλεσαν τεράστιες επιβαρύνσεις στο σύστημα, αποτελούν ένα πλέγμα αιτιών και αποτελεσμάτων που θα αναλύσουμε στη συνέχεια.

B. ΔΙΑΡΘΡΩΤΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Το διαρθρωτικό πρόβλημα που παρουσιάζει το ασφαλιστικό σύστημα, έχει τις αιτίες του στην άναρχη ανάπτυξη του συστήματος και την έλλειψη συγκεκριμένης φιλοσοφίας και πολιτικής για το ρόλο του θεσμού στην κοινωνία.

Εν συντομεία το διαρθρωτικό πρόβλημα θα μπορούσε να περιγραφεί ως εξής :

1) Πολυδιάσπαση φορέων με αποτέλεσμα τη δημιουργία μικρών ασφαλιστικών ομάδων και αντίστοιχα μικρών ταμείων, που δύσκολα μπορούν ν'αντιμετωπίσουν τις αρνητικές εξελίξεις στην οικονομική ανάπτυξη, την απασχόληση και τη δημογραφική εξέλιξη του πληθυσμού.

2) Πολυνομία, που ουσιαστικά σημαίνει κάθε ταμείο κύριας και επικουρικής ασφάλισης να έχει το δικό του νομικό πλαίσιο, ασφαλιστικό καθεστώς, με αποτέλεσμα να έχουμε αδιαφάνεια και ανισότητα σε εισφορές και παροχές.

3) Άνιση κατανομή κοινωνικών πόρων, ανάλογα με τη δυνατότητα πίεσης που είχε η κάθε ομάδα και ταμείο και την ταμειακή και πελατειακή σχέση που ήθελε να εξυπηρετήσει η κυβέρνηση.

4) Μη αναλογιστική προσέγγιση εισφορών και παροχών, έτσι ώστε να είναι ξεκάθαρο ως ποιο βαθμό λειτουργεί η ανταποδοτικότητα του

συστήματος και πόσο η κοινωνική αλληλεγγύη και οι προνομοιακές παροχές.

5) Ο τρόπος επιβολής προστίμου στους εργοδότες που παρακρατούν τις εισφορές οδηγεί πολλούς ασυνεπείς εργοδότες να θεωρούν την παρακράτηση των εισφορών ως το φθηνότερο τρόπο δανεισμού αφού άσχετα από το πόσα χρόνια θα παρακρατήσουν τις εισφορές το πρόστιμο που θα πληρώσουν δεν μπορεί να υπερβεί το 120% του αρχικού ποσού.

6) Η μη αναλογική αύξηση των παροχών σύμφωνα με το χρόνο ασφάλισης, δημιουργεί σε μεγάλο αριθμό ασφαλισμένων, που κυμαίνονται μεταξύ των 4.500 - 7.500 ημερομισθίων, αδιαφορία στο να ασφαλίσουν ημέρες εργασίας που είναι πέραν της θεμελίωσης των κατωτάτων ορίων.

7) Η μη πλήρης και ισότιμη κάλυψη όλων των εργαζομένων για πολλές δεκαετίες, οδηγεί εργαζόμενους σε προχωρημένη ηλικία να προσφεύγουν για συνταξιοδότηση αναπηρίας ως μόνο δρόμο για να πάρουν κάποια σύνταξη.

Γ. ΑΙΤΙΕΣ ΤΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ

Οι αιτίες που δημιούργησαν τόσο τα ταμειακά προβλήματα σε ασφαλιστικούς οργανισμούς, όσο και τα διαρθρωτικά προβλήματα στο ασφαλιστικό σύστημα γενικά, είναι πολλές. Θα καταγράψουμε τις κυριότερες με βασικό κριτήριο το μέγεθος των επιπτώσεων τους και τη χρονική τους διάρκεια, καθώς επίσης και από το εάν είναι εξωγενείς - εσωγενείς κ' γενικότερων επιπτώσεων.

Οι παρακάτω αιτίες χωρίζονται σε εξωγενείς (Α), εσωγενείς (Β), και γενικών επιπτώσεων (Γ).

Α1) Μη εφαρμογή της από τα 1956 νομοθετημένης τριμερούς χρηματοδότησης.

Δέσμευση των αποθεματικών των ασφαλιστικών ταμείων στις τράπεζες άτοκες ή με χαμηλό επιτόκιο.

Άσκηση εθνικής πολιτικής μέσω των ασφαλιστικών οργανισμών (π.χ. ομογενείς από Αίγυπτο, Τουρκία, Γερμανία) χωρίς επιχορήγηση από κρατικό προϋπολογισμό.

4) Άσκηση αναπτυξιακής πολιτικής μέσω εισφοροαλλαγών, επιστροφής εισφορών κ.λ.π.

5) Άσκηση κοινωνικής πολιτικής μέσω των ασφαλιστικών οργανισμών χωρίς επιχορήγηση από τον κρατικό προϋπολογισμό.

Α6) Μη επέκταση της διαδοχικής ασφάλισης με Ο.Γ.Α., που οδηγεί πολλούς πρώην αγρότες και μετά εργαζόμενους στον ιδιωτικό τομέα να προσφεύγουν σε συντάξεις αναπηρίας λόγω μικρού αριθμού ενσήμων.

Α7) Η στρεβλή εφαρμογή του θεσμού της διαδοχικής ασφάλισης οργανισμών, που είχε ως αποτέλεσμα την σημαντική επιβάρυνση κατά κύριο λόγο του Ι.Κ.Α. *ροφόμο?*

Α8) Δανεισμός των ασφαλιστικών οργανισμών από τις τράπεζες με υψηλό επιτόκιο την ίδια στιγμή που τα αποθεματικά άλλων ασφαλιστικών οργανισμών βρίσκονται στις τράπεζες με πολύ χαμηλό επιτόκιο.

Β9) Μη είσπραξη των καθυστερούμενων εισφορών και οι διάφορες ρυθμίσεις παλαιών οφειλών, που λειτουργούν ως κίνητρο προς τους συνεπείς επαγγελματίες να μην καταβάλλουν τις εισφορές.

Β10) Απληραιομένο σύστημα βεβαίωσης και είσπραξης εισφορών.

Γ11) Αρνητική εξέλιξη της σχέσης συνταξιούχων : ασφαλισμένων πρώτον λόγω της ανεργίας και δεύτερον της δημογραφικής εξέλιξης δηλ. γήρανσης του πληθυσμού.

Γ12) Παρατεταμένη οικονομική κρίση.

Δ. ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΓΙΑ ΕΞΟΔΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΡΙΣΗ

Δ1. Αρχές της κοινωνικής ασφάλισης.

Είναι απαραίτητο οι κοινωνικοί φορείς, οι εργαζόμενοι, η κοινωνία στο σύνολό της να συμφωνήσει στις αρχές που πρέπει να διέπουν την κοινωνική ασφάλιση και την λειτουργία που καλείται να επιτελέσει μέσα στην κοινωνία. Όλα τα μέτρα και οι ρυθμίσεις που θα επιλεγούν θα πρέπει να στοχεύουν στην υλοποίηση αυτών των αρχών.

- Η κοινωνική ασφάλιση πρέπει να είναι δημόσια, κοινωνική, καθολική και αυτοδίκαιη.
- Ο χαρακτήρας της πρέπει να είναι αναπληρωματικός του εισφοροκρατούμενου εισοδήματος.
- Κάθε εργαζόμενος πρέπει να έχει μια κύρια και μια επικουρική ασφάλιση.
- Να μην χάνεται καμία ημέρα εργασίας από την ασφάλιση.
- Να υπάρχει ίση μεταχείριση των ασφαλισμένων δηλ. ίδια απόδοση για ίδιες εισφορές.
- Για την ίδια εργασία, ο εργαζόμενος θα ασφαλίζεται σε έναν φορέα κύριας και ένα επικουρικής ασφάλισης.
- Βασικό συστατικό στοιχείο της κοινωνικής ασφάλισης είναι η αλληλεγγύη μεταξύ εργαζομένων και μεταξύ των γενεών.

Δ2. Χρηματοδότηση

Η χρηματοδότηση της κοινωνικής ασφάλισης πρέπει να είναι τριμερής. Εργοδότης, εργαζόμενος, κράτος. Πρέπει να ορισθεί νομοθετικά το % συμμετοχής του κράτους και όχι οι επιχορηγήσεις να γίνονται

περιστασιακά ανάλογα με τις ανάγκες. Η σχέση ασφαλιστρού εργαζόμενου / εργοδότη πρέπει να είναι 1/2.

Η τριμερής χρηματοδότηση θα ισχύει για όλα τα ταμεία κύριας ασφάλισης.

Τα ταμεία επικουρικής ασφάλισης πρόνοιας θα χρηματοδοτούνται από τις εισφορές εργαζόμενου και εργοδότη.

Δ3. Κοινωνικοί πόροι

Οι κοινωνικοί πόροι δηλαδή οι φόροι υπέρ τρίτων θα πρέπει για μια μεταβατική περίοδο να παγώσουν στο σημερινό δραχμικό ύψος και μετά να καταργηθούν. Στην συνέχεια θα λειτουργήσει συμπληρωσιακά με την κρατική συμμετοχή. Τα ταμεία θα πρέπει να ανζητήσουν ίδιους πόρους για να αντισταθίσουν μετά την μεταβατική περίοδο την μείωση των εσόδων τους από την κατάργηση των κοινωνικών πόρων. Κοινωνικοί πόροι σε φορείς επικουρικής ασφάλισης δεν μπορούν να υπάρχουν μετά την περίοδο αυτή.

Δ4. Παροχές

Το άθροισμα των συντάξεων κύριας - επικουρικής δεν πρέπει να ξεπερνά τα 100% του ασφαλιζόμενου μισθού, για πλήρη ασφαλιστικό βίο. Πλήρης ασφαλιστικός βίος θεωρείται, τα 35 χρόνια ασφάλισης ή 10.500 ημερομίσθια.

Δ5. Προυποθέσεις παροχών

Στόχος είναι η εννιαιοποίηση των ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης, λαμβάνοντας όμως υπόψη τις ιδιομορφίες επαγγελμάτων, συνθηκών εργασίας, επικινδυνότητας και λοιπών ιδιαιτεροτήτων. Η εξέλιξη της κοινωνίας και οι νέες ανάγκες τόσο οικονομικές όσο και κοινωνικές

επιβάλλουν να εξετάσουμε σοβαρά τόσο τις προϋποθέσεις των προσυνταξιοδοτικών καθεστώτων όσο και τη θεσμοθέτηση της μερικής συνταξιοδότησης. Πρέπει να μελετηθεί σοβαρά η διαμόρφωση μεταβατικής περιόδου προσαρμογής έτσι ώστε να μην προκαλούνται κοινωνικά προβλήματα.

Δ6. Όρια ηλικίας

Τα όρια ηλικίας πρέπει να αντιμετωπισθούν όχι μόνο αποκλειστικά με ταμειακά κριτήρια. Ο καθορισμός των ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης πρέπει να γίνεται με κριτήρια που θα λαμβάνουν υπ' όψη τους τόσο βιολογικά κριτήρια π.χ. μέσο όρο επιβίωσης, όσο και κριτήρια όπως συνθήκες εργασίας αναλογιστική προσέγγιση εισφορών - παροχών, κοινωνικά διαμορφωμένες ανάγκες κ.λ.π. Πάντως πρέπει να επισημάνουμε ότι τα όρια ηλικίας του Ι.Κ.Α. είναι στο μέσο όρο ηλικίας που ισχύουν τόσο στην Ε.Ο.Κ. όσο και στην Ευρώπη γενικότερα και δεν δικαιολογείται περαιτέρω αύξησή τους.

Δ7. Βάση υπολογισμού σύνταξης

Σταδιακά και με ικανή μεταβατική περίοδο θα πρέπει να περάσουμε στο μηχανισμό των ασφαλιστικών μονάδων, έτσι ώστε η σύνταξη να υπολογίζεται στο σύνολο των ασφαλιστικών εισφορών που έχουν καταβληθεί κατά τη διάρκεια του ασφαλιστικού βίου αναπροσαρμοσμένες σε σημερινές τιμές. Επί πλέον θα δίνεται το όποιο κομμάτι κοινωνικής παροχής, θα λαμβάνονται υπόψη και τα χρονικά διαστήματα ανεργίας. Συστήματα που ισχύουν σε ορισμένες χώρες της ΕΟΚ θα ληφθούν υπόψη.

πο - 16χ - 21 ασφαλιστική μονάδα

Δ8. Κατώτατα όρια

Μέχρι την εφαρμογή του θεσμού της εθνικής σύνταξης, που θα προέχει το κομμάτι της κοινωνικής πολιτικής, ο καθορισμός των κατωτάτων ορίων σύνταξης θα πρέπει να γίνεται με τις παρακάτω τρεις αρχές :

- 1) Να είναι συνάρτηση του κατώτατου ορίου διαβίωσης.
- 2) Η χρηματοδότησή τους να εμφανίζεται σε ειδικό λογαριασμό.
- 3) Να μην λειτουργεί ως αντικίνητρο για την επικόληση επιπλέον ενσήμων.

Δ9. Πρόνοια

Οι καθαρά προνοιακές παροχές που δεν έχουν σχέση με το ασφαλιστικό σύστημα και δεν αφορούν ασφαλισμένους θα παρέχονται από οργανισμό πρόνοιας. Προνοιακή πολιτική όμως που αφορά ασφαλισμένους του συστήματος θα μπορεί να χορηγείται από τους οργανισμούς κοινωνικής ασφάλισης με την προϋπόθεση όμως της αγγραφής ειδικού κονδυλίου χρηματοδότησής τους.

Δ10. Υγεία

Οι οργανισμοί κοινωνικής ασφάλισης σταδιακά θα απεμπλακούν από την λειτουργία παροχής υπηρεσιών υγείας (πρωτοβάθμια, δευτεροβάθμια κ.λ.π.). Οι παροχές αυτές θα παρέχονται αποκλειστικά από το Ε.Σ.Υ. Οι ασφαλιστικοί οργανισμοί θα παρέχουν μόνο παροχές σε χρήμα και είδος και φαρμακευτική περίθαλψη. Οι εισφορές για την υγεία θα πρέπει μέσω του Εθνικού φορέα Υγείας να χρηματοδοτούν την λειτουργία του Ε.Σ.Υ>

Δ11. Δανεισμός

Οι ασφαλιστικοί οργανισμοί, όποιο απ' αυτούς αντιμετωπίζουν αυτό το πρόβλημα, θα πρέπει να απαλλαγούν συνολικά μέσα και από επαναδιαπραγμάτευση και ρύθμιση των χρεών από τα μέχρι σήμερα σωρευμένα δάνεια. Σε αντίθετη περίπτωση οποιαδήποτε πολιτική εξυγίανσης θα αποτύχει. Ο στόχος είναι το ασφαλιστικό σύστημα να γίνει βιώσιμο και να ικανοποιεί τις κοινωνικές ανάγκες. Έτσι σε συνδυασμό με τη φάση ωρίμανσης που έχουν φτάσει τα ασφαλιστικά συστήματα δεν υπάρχει περίπτωση να γίνουν κερδοφόρα για να αντιμετωπίσουν του μέχρι σήμερα δανεισμό.

Δ12. Χρηματοπιστωτικός-Αναπτυξιακός φορέας κοινωνικών ασφαλίσεων

Πρέπει να δημιουργηθεί χρηματοπιστωτικός - αναπτυξιακός φορέας κοινωνικών ασφαλίσεων στον οποίο θα είναι μέτοχοι όλα τα ασφαλιστικά ταμεία. Σε συνεργασία με Δήμους και Κοινότητες, όπου κρίνεται σκόπιμο, θα έχει πανελλαδικά πλήρες δίκτυο εξυπηρέτησης. Στόχος του φορέα θα είναι η αξιοποίηση των πόρων της κ.α., η αυτοχρηματοδότησή της κ.α., καθώς και η χρηματοδότηση και συμμετοχή σε επενδύσεις κατά κύριο λόγο στον κοινωνικό τομέα. Έτσι τα κέρδη του φορέα και τα αποθεματικά των ταμείων θα αξιοποιούνται προς όφελος του ασφαλιστικού συστήματος και του κοινωνικού συνόλου. Η πλειοψηφία των μετόχων θα ανήκει στα ασφαλιστικά ταμεία, τα οποία και θα έχουν αποφασιστική γνώμη τόσο για τον τρόπο ανάδειξης της διοίκησης όσο και για τις κατευθύνσεις και τη λειτουργία του φορέα. Για το λόγο αυτό τροποποιείται η νομοθεσία και αίρονται οι μέχρι τώρα δεσμεύσεις των αποθεματικών των ασφαλιστικών ταμείων.

Ε. ΔΙΟΙΚΗΣΗ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΙΣΜΩΝ

Η διοίκηση των ασφαλιστικών οργανισμών πρέπει να στηριχθεί σε τριμερή εκπροσώπηση, στα ταμεία μισθωτών και διμερή όπου δεν υπάρχει εργοδότης. Η πλειοψηφία όμως στο διοικητικό συμβούλιο πρέπει να είναι από τους εκπροσώπους των ασφαλιστικών και των συνταξιούχων. Οι εκπρόσωποι θα υποδεικνύονται από τις πλέον αντιπροσωπευτικές συνδικαλοστικές οργανώσεις, που συμμετέχουν στους συγκεκριμένους φορείς και θα εκλέγουν μεταξύ τους τους προέδρους των οργανισμών κύριας ασφάλισης που ισχύει το σύστημα της τριμερούς χρηματοδότησης. Αρμόδια επιτροπή της Βουλής επικυρώνει ή όχι την εκλογή των προέδρων τους. Το κράτος θα συμμετέχει ακόμα με κυβερνητικό εκπρόσωπο ο οποίος όμως θα έχει ειδικά προσόντα και ικανότητες και ο ρόλος του θα είναι αυστηρά προκαθορισμένος για το έλεγχο νομιμότητας.

Ο ασφαλιστικός οργανισμός θα έχει διοικητική αυτονομία και λειτουργική αυτοτέλεια, αλλά θα είναι υποχρεωμένος να κινείται στα πλαίσια της ασφαλιστικής πολιτικής που θα καθορίζει η κυβέρνηση.

Θα πρέπει να επανεξετασθεί στο πλαίσιο λειτουργίας των Ν.Π.Δ.Δ. και να διερευνηθεί το πλαίσιο αρμοδιοτήτων των διοικήσεων των οργανισμών, έτσι ώστε να μπορεί να υλοποιηθεί η διοικητική αυτοτέλειά τους, και να γίνουν πράγματι ευκίνητες στην εξυπηρέτηση των ασφαλισμένων.

Θα πρέπει να ξεκινήσει άμεσα εντατική προσπάθεια εκσυγχρονισμού του τρόπου λειτουργίας των ασφαλιστικών οργανισμών, που θα περνάει μέσα από την απλοποίηση των διαδικασιών την εξάλειψη όλων περιττών γραφειοκρατικών διαδικασιών και οπωσδήποτε μέσα από την μηχανοργάνωση των λειτουργιών τους. Χωρίς τα παραπάνω δεν θα επιτευχθεί η ποιοτική και χρονική βελτίωση των παρεχομένων υπηρεσιών και δεν θα διασφαλιστεί

η αξιοπιστία τους.

ΣΤ. ΔΙΑΡΘΡΩΣΗ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ

Η διάρθρωση του ασφαλιστικού συστήματος θα πρέπει να στηριχθεί στην ομαδοποίηση ομοειδών φορεών, τόσο κύριας, όσο και επικουρικής ασφάλισης. Στόχος της ομαδοποίησης είναι η δημιουργία ισχυρών ασφαλιστικών ομάδων ικανών να ανταπεξέρχονται στις αρνητικές μεταβολές της αγοράς εργασίας. Η ομαδοποίηση θα επιτευχθεί μέσα από την διαδικασία σύγκλισης νομοθεσιών και εννιαιοποίησης των ασφαλιστικών προϋποθέσεων.

Έτσι η πρώτη φάση της ομαδοποίησης θα πρέπει να προσανατολισθεί σε ταμεία που σήμερα ήδη συγκεντρώνουν τα παραπάνω στοιχεία και παράλληλα να δρομολογηθούν διαδικασίες εννιαιοποίησης για τα ταμεία εκείνα που με τη σύμφωνη γνώμη των ασφαλισμένων, θα κριθεί ότι πρέπει να στοχεύουν σε ομαδοποίηση τους.

Ζ. ΕΘΝΙΚΗ ΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΚΗ ΣΥΝΤΑΞΗ

Ο θεσμός της Εθνικής ή Λαϊκής σύνταξης, στην ολοκλήρωση του θα πρέπει να παρέχει μια βασική σύνταξη μετά μια ορισμένη ηλικία, που θα χρηματοδοτείται από τον κρατικό προϋπολογισμό. Αυτό σημαίνει ότι θα πρέπει να έχει λυθεί ικανοποιητικά το θέμα της φορολογίας έτσι ώστε να συνεισφέρουν όλα τα εισοδήματα ανάλογα με την ικανότητά τους στη χρηματοδότηση του κρατικού προϋπολογισμού.

Ως πρώτο στάδιο εφαρμογής της εθνικής σύνταξης θα μπορεί να είναι η συνταξιοδότηση των ασφαλισμένων σε ασφαλιστικά ταμεία, σε αντικατάσταση του μέρους εκείνου που αντιστοιχεί στην κοινωνική πολιτική.

Με αυτή την προοτική η εργασιακή σύνταξη που θα απονέμεται βάσει των εισφορών και του χρόνου ασφάλισης θα έχει κατά κύριο λόγο ανταποδοτικό χαρακτήρα.

- Συμβούλιο Κοινωνικής Ασφάλισης

Η αναβάθμιση του Σ.Κ.Α με τη συμμετοχή και εκπροσώπων των εργαζομένων και η διεύρυνση των αρμοδιοτήτων του ώστε να γνωμοδοτεί για τις νομοθετικές πρωτοβουλίες και την επεξεργασία Προεδρικών Διαταγμάτων που αφορούν τα ταμεία της Κοινωνικής ασφάλισης.

- Νομοθετείται ενιαίος κώδικας κοινωνικών ασφαλίσεων.

- Κοινωνικός Προϋπολογισμός

Ο κοινωνικός προϋπολογισμός κατατίθεται συζητείται και ψηφίζεται από την Εθνική αντιπροσωπεία.

- Υπουργείο Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης

Για την υλοποίηση των προγραμματικών επιλογών του ΠΑΣΟΚ θεσμοθετείται ενιαίο Υπουργείο Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης.